

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 72 0 P 102365 25 Rev
Banjaluka, 30.09.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Tanje Bundalo, kao predsjednika vijeća, Biljane Majkić Marinković i Biljane Vidimlić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice S.G. iz B., [...], koju zastupa punomoćnik Goran Babić, advokat iz Gradiške, protiv tuženog M.G. iz B., [...], koga zastupa punomoćnik Violeta Popović, advokat iz Banja Luke, uz učešće JU, Centar za socijalni rad, Srbac, radi razvoda braka i povjeravanja i izdržavanja maloljetne djece stranaka, odlučujući o reviziji tužiteljice izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 72 0 P 102365 24 Gž od 08.11.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 30.09.2025. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova za sastavljanje odgovora na reviziju u iznosu od 450,00 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Gradišci broj 72 0 P 102365 22 P od 25.09.2023. godine, razveden je brak zaključen [...] godine pred matičarem Grada Laktaši, upisan u matičnoj knjizi vjenčanih koja se vodi za matično područje Laktaši pod rednim brojem [...] za [...] godinu, između tužiteljice, S.G., rođene Ž., kćeri V., i tuženog, M.G., sina M. Djeca parničnih stranaka, mldb. 1 rođen [...] godine i mldb. 2 rođen [...] godine povjerena su na zaštitu i vaspitanje majci, S.G. Obavezan je tuženi, otac, da na ime doprinosa za izdržavanje maloljetne djece plaća mjesečno do 5-og u mjesecu na tekući račun zakonske zastupnice i majke S.G. za svako dijete po 20% od plate koju ostvaruje kod svog poslodavca Preduzeće [...] B.R., S., ukupno 40%, počev od dana podnošenja tužbe, pa ubuduće sve dok za to budu postojali zakonom propisani razlozi ili do druge odluke suda. Određeno je da svaka stranka snosi svoj dio troškova postupka.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 72 0 P 102365 24 Gž od 08.11.2024. godine žalba tuženog je usvojena i prvostepena presuda u pobijanom dijelu odluke o povjeravanju mldb. 1 i mldb. 2 na zaštitu i vaspitanje i u dosuđujućem dijelu odluke o izdržavanju maloljetne djece preinačena na način da su mldb. 1, rođen [...] godine i mldb. 2 rođen [...] godine povjereni na zaštitu i vaspitanje ocu, M.G. Obavezana je majka, S.G., da na ime svog doprinosa za izdržavanje maloljetne djece plaća mjesečno do 5-og u mjesecu na tekući račun oca za svako dijete po 150,00 KM od plate koju ostvaruje kod svog poslodavca [...] R. počev od dana podnošenja tužbe, pa ubuduće sve dok za to budu postojali zakonom

propisani razlozi ili do druge odluke suda. Odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Blagovremeno izjavljenom revizijom tužiteljica pobija drugostepenu presudu zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da se izjavljena revizija usvoji i pobijana presuda preinači.

Tuženi u odgovoru na reviziju predlaže da se revizija odbaci kao nedozvoljena, ili odbije kao neosnovana.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužiteljice kojim je tražila da se razvede brak parničnih stranaka i zajednička mloljetna djeca povjere na zaštitu i vaspitanje njoj kao majci, a tuženi obaveže da doprinosi za njihovo izdržavanje.

Ocjenom provedenih dokaza prvostepeni sud je utvrdio: da su stranke zaključile brak dana [...] godine u mjestu L.; da su stranke u braku stekle dvoje djece, mldb. 1 rođenog [...] godine i mldb. 2 rođenog [...] godine; da se tuženi nije odazvao pozivu na ročište za pokušaj mirenja; da su nakon zaključenja braka stranke otišle u S., gdje su živjeli i radili do 2020. godine; da su se nakon povratka iz S. nastanili u selu B., u kući oca tužiteljice, gdje su zajedno živjeli sve do faktičkog prestanka bračne zajednice u mjesecu februaru 2023. godine; da je faktička zajednica života prekinuta na način što se tuženi iselio iz kuće u kojoj su do tada živjeli u kuću koju je iznajmio za stanovanje i koja se takođe nalazi u selu B.; da zajednička djeca, od prekida bračne zajednice borave neprekidno sa ocem; da prije pokretanja postupka i u toku postupka od strane organa starateljstva nije uređen način održavanja ličnih odnosa između tužiteljice kao majke i djece, niti su stranke postigle sporazum o načinu održavanja ličnih odnosa majke i djece.

Ocjenom izvještaja JU, Centar za socijalni rad, S., od 05.06.2023. godine utvrđeno je da tužiteljica živi sama, u kući koja je vlasništvo njenog oca, u B., opština S., dok tuženi i djeca od februara mjeseca 2023. godine žive odvojeno od tužiteljice kao podstanari u B., u domaćinstvu koje je udaljeno od domaćinstva tužiteljice oko 2 km; da su stambene prilike obje parnične stranke zadovoljavajuće i da su stambeni uslovi u prosjeku sredine, a da su stručni radnici organa starateljstva na osnovu terenske posjete domaćinstvima stranaka zaključili da stranke ispunjavaju stambene i materijalne uslove za brigu o djeci; da su se djeca pred psihologom i pedagogom centra izjasnili da žele da žive u domaćinstvu oca; da je preporučeno da sud treba da razmotri ovakav stav djece jer se radi o djeci koji su uzrasta kada se mogu izjasniti sa kojim od roditelja žele da žive, te da odluka o povjeravanju djece jednom od roditelja neće uticati na ustaljeni način života i navike djece, jer roditelji žive u istoj mjesnoj zajednici i udaljenosti između domaćinstava nije prepreka da djeca nesmetano ostvaruju kontakt sa majkom što i čine.

Iz izvještaja JU, Centar za socijalni rad, S. od 09.06.2023. godine utvrđeno je: da je u toku stručnog rada, pored razgovora sa parničnim strankama, obavljen i razgovor sa djecom u službenim prostorijama centra; da mldb. 1 pohađa VIII razred Osnovne škole (...) u B. i ostvaruje vrlodobar ili dobar uspjeh, primjernog je vladanja i integrisan u školskoj sredini kao i u sredini u kojoj živi, da slobodno vrijeme provodi igrajući igrice, košarku i često odlazi u ribolov, da je u razgovoru veoma otvoren, komunikativan, otvoreno govori o porodičnoj situaciji i izražava žaljenje zbog prekida braka roditelja navodeći da se tužiteljica kao majka u

posljednje vrijeme mnogo promjenila, da je često bila odsutna i nije izvršavala svoje obaveze i da je mnogo vremena provodila igrajući igrice i da je otac tada uglavnom vodio brigu o njima, a odnos sa ocem opisuje kao prisniji i da u oca ima više povjerenja i iz tog razloga želi da ostane živjeti u njegovom domaćinstvu; da mlđb. 2. pohađa V razred, Osnovne škole (...) u B., da ostvaruje odličan uspjeh i primjernog je vladanja, integrisan je u školskoj sredini kao i u sredini u kojoj živi, da slobodno vrijeme provodi igrajući se sa vršnjacima, odlazi u ribolov i ponekad igra igrice, da je naveo da od kada žive u B. otac provodi više vremena sa njima i brine o njima, dok je majka često odsutna i rado provodi vrijeme i sa majkom, ali želi ostati živjeti kod oca u domaćinstvu jer ima više povjerenja u njega; da su roditelji jednako motivisani da vode brigu o zajedničkoj djeci, približno su jednakih roditeljskih kapaciteta i oboje imaju uvid u odnos djece sa drugim roditeljem i emotivnu vezanost, svjesni su potreba djece i poštuju ih; da oba sina imaju dobar odnos sa oba roditelja i veoma su usmjereni jedan na drugog, oboje djece se izjasnilo da žele ostati živjeti u očevom domaćinstvu; da je Centar za socijalni rad predložio da se djeca povjere na zaštitu i vaspitanje ocu.

Ocjenom nalaza i mišljenja od 30.05.2023. godine, koji su za potrebe ovog postupka dale vještak psihijatar dr. Senka Jovanović – Gaković i vještak psiholog Ivana Stanišljević, utvrđeno je: da je tuženi osoba prosječnih intelektualnih sposobnosti, normalne organizacije ličnosti sa prisutnim neurotskim crtama i karakterističnim mehanizmima odbrane nižeg stepena emocionalne zrelosti koji ne pokazuje znakove privremene ili trajne duševne poremećenosti, uz napomenu da je stepen konzumiranja alkoholnih pića kod tuženog na nivou povremene zloupotrebe (česta upotreba, ne pokazuje znakove bolesti zavisnosti), te da u domenu brige o djeci adekvatno prepoznaje njihove fizičke i razvojne potrebe, nešto manje emocionalno, prepoznaje važnost provođenja vremena sa djecom evidentno je da ga i radno vrijeme u tome djelimično ograničava, te da deklarativno prepoznaje potrebu uključenosti majke u život zajedničke djece, ali je svojim stavovima i ponašanjem devalvira (prenaglašavanje propusta majke, negativno komentarisanje, ohrabrivanje ljutnje) uz napomenu da je prisutan izvjestan stepen indukcije djece od strane oca; da je tužiteljica osoba prosječnih intelektualnih kapaciteta, normalne organizacije ličnosti, nižeg stepena emocionalne zrelosti, neurotskih crta i mehanizama odbrane u strukturi, ne pokazuje znakove privremene ili trajne duševne poremećenosti, dok je stepen konzumiranja alkoholnih pića na nivou povremene zloupotrebe (česta upotreba, ne pokazuje bolesti i zavisnosti), a u domenu brige o djeci adekvatno prepoznaje njihove fizičke i razvojne potrebe, manje emocionalno, aktuelno više okupirana samo brigom i pokušajem izgradnje stabilnijeg ličnog i životnog konteksta, te prepoznaje potrebu uključenosti oca u život zajedničke djece; da su djeca mlđb. 1 i mlđb. 2 urednog psihološkog razvoja u odnosu na uzrast i pokazuju adekvatan stepen socijalnog razumjevanja, ali da u razvojnom nivou nisu dovoljno zreli da donose samostalne odluke vezane za sopstvenu budućnost; da je stepen roditeljskih kompetencija ujednačen za oba roditelja, a kao dominantna poteškoća se izdvaja nedostatak komunikacije i dogovora u vezi zajedničke djece; da je u cilju ostvarivanja najboljeg interesa za djecu, i u interesu ličnog razvoja roditeljskih kapaciteta neophodno da se roditelji uključe u proces savjetodavnog rada i uspostave adekvatne međusobne odnose u pogledu roditeljstva; da zbog neadekvatnog odnosa među strankama ne mogu postići dogovor u vezi sa vršenjem roditeljskih prava i obaveza, da oboje roditelja prebacuju odgovornost jedno na drugo, te da postoji izvjestan stepen indukcije od strane oca prema djeci, što je situacionog karaktera jer djeca najčešće bivaju indukovana od strane roditelja sa kojim više borave, a indukcija se ovdje ogleda u tome što se djeca nalaze u posebnom konfliktu lojalnosti i žele da budu dobri prema oba roditelja i obzirom da trenutno borave i žive sa ocem na neki način podržavaju stavove oca, te da stariji sin podržava oca, dok mlađi sin podržava starijeg brata; da zajednička djeca stranaka s obzirom na nivo uzrasta nemaju nivo zrelosti u vezi izjašnjavanja kojem roditelju žele da se povjere.

Ocjenom iskaza stranaka utvrđeno da tuženi zabranjuje tužiteljici da dođe da vidi djecu u iznajmljenoj kući u kojoj žive, a kao razlog navodi da ga je tužiteljica izbacila iz kuće njenog oca; da je tužiteljica zaposlena na radnom mjestu konobarica u ugostiteljskom objektu [...] R., gdje ostvaruje platu od oko 900,00 KM mjesečno, i da drugu imovinu i prihode ne posjeduje; da je tuženi zaposlen u preduzeću [...] u B., gdje ostvaruje platu od oko 1.300,00 KM mjesečno, a kao konobar ostvaruje prihode u svadbenom salonu [...] u L. koji se u sezoni kreću i do 400,00 KM mjesečno, i da drugu imovinu i prihode ne posjeduje; da tuženi ne plaća zakupninu za iznajmljenu kuću u selu B. [...] i nema obavezu izdržavanja prema drugim licima; da je tužiteljica navela da bi brigu o djeci dok se ona nalazi na poslu vodila njena strina, dok tuženi nema ni jedno lice koje bi ga moglo da zamjeni dok se nalazi na poslu.

Na navedenom utvrđenju prvostepeni sud temelji zaključak da su bračni odnosi između parničnih stranaka teško i trajno poremećeni i da su ispunjeni uslovi iz odredbe člana 52. stav 1. Porodičnog zakona („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 54/02, 41/08 i 63/14 - u daljem tekstu: PZ), u vezi sa članom 343. Porodičnog zakona („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/23 i 27/24) da se brak parničnih stranaka razvede.

Odlučujući o povjerevanju na zaštitu i vaspitanje maloljetne djece prvostepeni sud je našao da su oba roditelja motivisana da vode brigu o djeci, te zaključio da je u konkretnom slučaju, tužiteljica, kao majka, primarni roditelj s obzirom na uzrast djece, te da tužiteljica za vrijeme dok je na poslu može obezbijediti brigu i nadzor trećeg lica nad djecom (njene strine), i da ispunjava i stambene uslove da se djeca povjere njoj na zaštitu i vaspitanje. Obrazloženo je da djeca parničnih stranaka, u skladu sa trenutnim uzrastom, nisu zrela da izraze vlastito mišljenje kojem od roditelja žele da se povjere i da su oba djeteta indukovana od strane oca sa kojim žive od prekida bračne zajednice, te da tuženi onemogućava tužiteljicu u viđanju djece. Iz navedenih razloga nije prihvaćeno mišljenje i prijedlog organa starateljstva da se zajednička djeca povjere ocu. Ocjenjeno je da promjena mjesta stanovanja djece (preseljenje iz kuće u kojoj žive s ocem u kuću u kojoj živi majka), s obzirom da obe parnične stranke žive u istom selu i u neposrednoj blizini, neće uticati socijalne i društvene kontakte djece niti na njihove školske obaveze. Iz navedenih razloga maloljetna djeca parničnih stranaka povjerena su na zaštitu i vaspitanje majci, s pozivom na odredbe člana 81a. stav 1. i 3, 81b. stav 1, 81v. stav 1. PZ i člana 88. istog zakona.

Tuženi je, na temelju odredbi člana 232. stav 2, 253. stav 2. i 3, 259. stav 1. i 261. PZ obavezan da doprinosi za izdržavanje maloljetne djece, mjesečno u procentu od po 20% od svoje plate za svako dijete. Nalazeći da utvrđena obaveza izdržavanja izražena u nominalnom iznosu iznosi 520,00 KM, za oboje djece, i da tuženom u nominalnom iznosu preostaje iznos od 780,00 KM, prvostepeni sud je ocjenio da doprinos tuženog odgovarajući u smislu potreba djece i mogućnosti tuženog.

Drugostepeni sud je odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv odluke o povjeravanju maloljetne djece stranaka na zaštitu i vaspitanje i o njihovom izdržavanju, u cjelosti prihvatio utvrđenja prvostepenog suda i našao da su žalbom osporene odluke donesene pogrešnom primjenom materijalnog prava, te preinačio prvostepenu presudu u pobijanom dijelu tako da su maloljetna djeca povjerena na zaštitu i vaspitanje ocu, a majka obavezana da na ime svog doprinosa za njihovo izdržavanje plaća iznos od po 150,00 KM za svako dijete, kako je to bliže određeno u izreci drugostepene odluke.

Obrazloženo je da odredbom člana 92. stav 1. PZ, propisano da će sud koji donosi odluku o povjeravanju djece na zaštitu i vaspitanje, uzeti u obzir i želje djeteta ako je ono sposobno da ih izrazi. Konvencija o pravima djeteta je priznala djetetu, koje je u stanju formirati

vlastito mišljenje, pravo na slobodno izražavanje svojih stavova o svim pitanjima koja se na njega odnose. Mišljenje djeteta je rezultat njegovih potreba i želja. Realizacija ovog prava u građanskom sudskom postupku nema karakter saslušanja, već razgovora sa djetetom u kojem se sluša mišljenje djeteta, odnosno u kojem se manifestuje mišljenje djeteta.

Imajući u vidu uzrast djece, odnosno da je mldb. 1 u dobi od 15 godina, a mldb. 2 u dobi od 12 godina, drugostepeni sud je zaključio da se djeca s obzirom na njihov uzrast mogu izjasniti s kojim od roditelja žele da žive, kao i da su djeca parničnih stranaka, saslušana u prisustvu psihologa Centar za socijalni rad, S., na raspravi pred prvostepenim sudom izrazili želju da žele da nastave da žive sa ocem, da su se izjasnili da im otac ne brani da viđaju majku i da kod majke odlaze najčešće u dane vikenda. Imajući u vidu činjenicu da roditelji, u konkretnom slučaju, pružaju podjednake garancije za pravilno vaspitanje djece, i da od prekida bračne zajednice roditelja djeca žive sa ocem, koji brine o njima i ispunjava stambene i materijalne uslove za brigu o djeci, drugostepeni sud je zaključio da su u konkretnom slučaju ispunjeni uslovi da se maloljetna djeca povjere ocu na zaštitu i vaspitanje. Tužiteljica, kao majka je obavezana izdržavanje djece u fiksnom iznosu od po 150,00 KM za svako dijete, a drugostepeni sud je našao da će ovaj iznos, uz doprinos oca, zadovoljiti potrebe maloljetne djece stranaka i da odgovara mogućnostima tužiteljice.

Drugostepena odluka je pravilna.

Interes maloljetne djece je ono što je odlučujuće u parnicama u kojima se donosi odluka suda o povjeravanju djece na zaštitu i vaspitanje u smislu odredbe člana 88. PZ. Sud je dužan da na pogodan način ispita sve okolnosti koje su od značaja za pravilan duhovni i fizički odgoj djeteta i da se prilikom donošenja odluke prvenstveno rukovodi interesima djeteta. Pri tom se ispituju okolnosti subjektivne prirode (uzrast djeteta, odnos roditelja prema djetetu, njihovi emocionalni odnosi, dosadašnja njega i briga oko djeteta, kod porodica sa više djece odnos između djece međusobno i sl.), te se ispituju okolnosti objektivne prirode (ekonomski, stambeni i imovinski uslovi). Sve ove okolnosti cijene se u njihovoj međusobnoj povezanosti i ukupnosti, imajući pri tom u vidu isključivo najbolji interes djeteta, odnosno svakog od djece ako ih je više. Najbolji interes djeteta, kao interes od prvenstvenog značaja u postupku pred sudom, garantuje i odredba člana 3. stav 1. Konvencije o pravima djeteta na koju se poziva revizija.

Član 12. Konvencije o pravima djeteta, proklamuje pravo djeteta da se sasluša njegovo mišljenje po pitanju svih odluka koje se njega tiču, što je propisano i odredbom člana 81b. stav 1. i 3. PZ, a tom pravu djeteta odgovara obaveza suda iz odredbe člana 92. stav 1. PZ. Mišljenje djeteta, koje je s obzirom na uzrast u mogućnosti dati svoje izjašnjenje, je jedan od elemenata koji se mora uzeti u obzir kad se utvrđuje šta je u najboljem interesu djeteta, pri tom se kod procjene interesa djeteta uzima u obzir pružanje prilike djetetu da izrazi svoje mišljenje i konkretna analiza mogućih rješenja koja se tiču djeteta. Da bi mjere i odluke bile u najboljem interesu djeteta potrebno je da se u svakom pojedinom slučaju, imajući u vidu konkretno dijete i konkretnu situaciju u kojoj se ono nalazi, sagledaju svi elementi koji čine sadržinu najboljeg interesa djeteta i ispita njihov odnos.

Prema utvrđenju nižestepenih sudova roditeljski kapaciteti majke i oca su podjednaki, kako oni koji se tiču profila njihove ličnosti (oboje su prosječnih intelektualnih sposobnosti, normalne organizacije ličnosti, nižeg stepena emocionalne zrelosti koji ne pokazuje znakove privremene ili trajne duševne poremećenosti, u domenu brige o djeci adekvatno prepoznaju njihove fizičke i razvojne potrebe, nešto manje emocionalne, prepoznaju važnost provođenja vremena sa djecom), tako i oni koji se tiču društvenog socijalnog i ekonomskog statusa (oboje roditelja su zaposleni, imaju riješeno stambeno pitanje na adekvatan način). Djeca mldb. 1 i

mldb. 2, su muškog pola, u uzrastu od 12 i 15 godina, žive sa ocem, otac se uspješno brine o njihovim prehranbenim, higijenskim i drugim osnovnim životnim potrebama (ove aktivnosti je preduzimao, odnosno dijelio sa tužiteljicom i dok su živjeli u braku (kako to tvrdi tužiteljica u svom iskazu). Djeca uspješno vrše svoje školske obaveze, integrisana su u školskoj sredini kao i u sredini u kojoj žive, slobodno vrijeme provode igrajući se sa vršnjacima, imaju dobar odnos sa oba roditelja i veoma su usmjereni jedan na drugog. Djeca odlaze kod majke vikendom, zabrana viđanja od strane oca odnosi se samo na dolazak majke u kuću u kojoj tuženi živi sa djecom, što se u konkretnom slučaju ne može tumačiti kao postupak kojim otac onemogućava kontakt djece sa majkom. Sporazum o viđanju djece sa majkom roditelji nisu zaključili, niti je Centar za socijalni rad donio odluku o viđanju djece sa majkom. Centar za socijalni rad je predložio da se djeca povjere ocu. Djeca su u dobi u kojoj mogu razumjeti porodičnu situaciju u kojoj su se našla, bez obzira na nivo zrelosti, koji je prema nalazu vještaka u skladu sa njihovim uzrastom i nedovoljan da donose samostalne odluke o svom životu. Djeca stranaka iznijela su svoje mišljenje da žele da žive kod oca. Vještaci su se izjasnili da postoji izvjestan stepen indukcije od strane oca prema djeci, koja indukcija je situacionog karaktera i ogleda se u tome što se djeca nalaze u posebnom konfliktu lojalnosti i žele da budu dobri prema oba roditelja i obzirom da trenutno borave i žive sa ocem na neki način podržavaju stavove oca. Iz navedenog proizilazi da su djeca svoje mišljenje dala u skladu sa porodičnom situacijom u kojoj žive i da to mišljenje nije rezultat represivnih mjera ili bilo kojih drugih postupaka oca prema djeci koji se mogu okarakterisati kao neprihvatljivi.

Sve navedene činjenice, predstavljaju osnov za zaključak da je u najboljem interesu maloljetne djece parničnih stranaka da budu povjerena na zaštitu i vaspitanje ocu, odnosno da mišljenje djece o tome da žele da žive sa ocem, u konkretnom slučaju, nije suprotno njihovim najboljem interesu, jer su ovdje ispunjeni svi subjektivni i objektivni faktori koji omogućavaju da se mišljenje djece uvaži i poštuje. Shodno tome odluka drugostepenog suda donesena je pravilnom primjenom materijalnog prava, te, suprotno tvrdnji revizije, nije povrijeđeno pravo djece parničnih stranaka iz članu 3. stav 1. Konvencije o pravima djeteta.

Odredbom člana 253. stav 1. PZ propisano je da će sud, prilikom utvrđivanja potreba lica koje traži izdržavanje, uzeti u obzir njegovo imovno stanje, sposobnost za rad, mogućnost za zapošljavanje, zdravstveno stanje i druge okolnosti od kojih zavisi ocjena njegovih potreba, stavom 2. iste zakonske odredbe da će, kad se izdržavanje traži za dijete, uzeti u obzir i uzrast djeteta, kao i potrebe za njegovo školovanje, a stavom 3. da će prilikom utvrđivanja mogućnosti lica koje je dužno da daje izdržavanje sud uzeti u obzir sva njegova primanja i stvarne mogućnosti da stiče povećanu zaradu, kao i njegove vlastite potrebe i zakonske obaveze po osnovu izdržavanja.

Smisao ove zakonske odredbe je da svaki roditelj u ostvarivanju svoje zakonske obaveze izdržavanja maloljetnog djeteta treba da taj doprinos ostvaruje na način koji će biti najpogodniji da se zaštite interesi maloljetnog djeteta, a da se ta obaveza ispunjava u okviru objektivnih mogućnosti davaoca izdržavanja i potreba primaoca. S obzirom na visinu prihoda koju roditelji ostvaruju od plate (tužiteljica 900,00 KM, a tuženi 1.300,00 KM) i da tuženi (otac) ostvaruje i dodatne prihode (oko 400,00 KM), utvrđena obaveza izdržavanja koju je dužna plaćati tužiteljica (majka), uz doprinos oca, odgovara potrebama maloljetne djece. Stoga proizilazi i da je odluka o izdržavanju djece donesena pravilnom primjenom materijalnog prava.

Kako nisu ostvareni revizijski razlozi, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, revizija tužiteljice je odbijena na osnovu odredbe člana 248. Zakona o parničnom

postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13, 109/21 i 27/24 – u daljem tekstu: ZPP).

Navodi odgovara na reviziju nisu bili nepходni za donošenje odluke o reviziji, pa troškovi sastavljanja odgovora na reviziju ne predstavljaju potrebne troškove ovog revizijskog postupka u smislu odredbe člana 387. stav 1. ZPP. Zbog toga je odbijen zahtjev tuženog za naknadu ovih troškova.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić